| | |
|---|---|
| Súd: | Krajský súd Banská Bystrica |
| Spisová značka: | 14Co/27/2026 |
| Identifikačné číslo súdneho spisu: | 6724201687 |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 18. 08. 2026 |
| Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: | JUDr. Eva Dzúriková |
| ECLI: | ECLI:SK:KSBB:2026:6724201687.2 |

# ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Vladimíra Šalamúna v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX. XXXX XXXX, bytom C., A. D. XXX, právne zastúpený: E. F. G. H., so sídlom C., I. H. XX/XX, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná J. K. H., G., L. X, IČO: XX XXX XXX, o zaplatenie 4 551,93 eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. XXX/XX/XXXX-XXX zo dňa 13. novembra 2025, takto

**r o z h o d o l :**

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. XXX/XX/XXXX-XXX zo dňa 13. novembra 2025 m e n í tak, že žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 1 500,- eur, v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

II. Žalovaná j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

**o d ô v o d n e n i e :**

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) rozhodol tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 4 551,93 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia (výrok I.), žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, ktoré je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške trov konania (výrok II.).
1.1 Žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia 4 551,93 eur titulom porušenia práva Európskej únie vyplývajúc z čl. 6 písm. b) Smernice 2003/88/ES Európskeho parlamentu a Rady zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (ďalej len „Smernica“), keď pre absenciu vnútroštátnej úpravy musel v žalovanom období odpracovať v priemere viac ako 48 h.
1.2 Vo veci rozhodol súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom, ktorý bol uznesením odvolacieho súdu zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Po vrátení veci odvolacím súdom žalobca aj žalovaná predložili písomné vyjadrenia. Žalobca predložil nový výpočet priemerného týždenného pracovného času (bod 5. odôvodnenia napadnutého rozsudku), na základe ktorého tvrdil, že došlo v každom šesťmesačnom referenčnom období k prekročeniu maximálneho limitu 48 h (pozn. odvolacieho súdu; okrem posledného referenčného obdobia, ktoré malo 4 mesiace, a to z dôvodu ukončenia služobného pomeru). K výpočtom žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá považovala výpočty žalobcu za nesprávne. Súčasne namietla, že žalobca neutralizoval všetky obdobia voľna a nielen riadnej dovolenky.
1.3 Súd prvej inštancie v súlade s pokynom odvolacieho súdu opätovne preskúmal či v rámci žalovaného obdobia došlo k prekročeniu maximálneho limitu priemerného týždenného pracovného času žalobcu, príp. v akom rozsahu. Za základ pre svoje výpočty vzal do úvahy hodnoty o počte odpracovaných

hodín služobnej činnosti a služobnej pohotovosti uvádzané v listinách doložených žalobcom (výplatné pásky a plány služieb, tzv. ID karty), z ktorých vychádzal žalobca, tak i žalovaná, a v ktorých sa uvádzajú aj dni neprítomnosti v práci s uvedením dôvodu, a z ktorých bolo možné zistiť aj, tzv. neutrálne dni pre účely výpočtu. Pri výpočte súd prvej inštancie prihliadol na námietku žalovanej, že žalobca nesprávne do vzorca na výpočet priemerného týždenného pracovného času dosadzoval aj údaje o fonde pracovného času, ktorý nepredstavuje veličinu vyjadrujúcu skutočne odpracovaný čas. Z plánov služieb žalobcu, ktoré žalovaná nespochybnila, súd prvej inštancie zistil akú činnosť žalobca vykonával v každom konkrétnom dni žalovaného obdobia, kedy mal dovolenku, PN, kedy sa zúčastnil školení či rekondičného pobytu. Za výkon práce v zmysle čl. 2 ods. 1 Smernice považoval aj účasť na školeniach a povinných rekondičných pobytoch v zariadení určenom zamestnávateľom. Súd prvej inštancie pri prepočte zohľadnil aj neutrálne dni v zmysle čl. 16 písm. b) Smernice a ako výkon práce žalobcovi započítal aj výkon štátnej služby, služobnú pohotovosť, školenia, zvyšovania kvalifikácie a rekondičné pobyty. Zdôraznil, že žalovaná v rámci svojich výpočtov pred pôvodným rozsudkom súdu prvej inštancie - nakoľko po zrušení veci nový prepočet nepredložila – dospela k iným výsledkom, čo bolo spôsobený tým, že počet vykazovaných hodín pracovnej pohotovosti delila na hodiny odslúženej nočnej pohotovosti, čas výjazdu počas pohotovosti, čas zásahu po ukončení služobného dňa, aktívnu časť služobnej pohotovosti a nie všetky takto rozčlenené hodiny pohotovosti započítala do celkového počtu skutočne odslúžených hodín; aj napriek tomu dospela žalovaná k prekročeniu v troch zo štyroch referenčných období.
1.4 Súd prvej inštancie vychádzal z plánov služieb žalobcu, spočítal vykazované hodiny služobnej činnosti a hodiny služobnej pohotovosti, ktoré spolu predstavujú odpracované hodiny v konkrétnom mesiaci a tieto vydelil počtom týždňov pripadajúcich na konkrétne šesťmesačné referenčné obdobie po zohľadnení neutrálnych dní (ťažiskovo: dovolenka a PN). Súd prvej inštancie zistil, že v každom z referenčných období došlo k prekročeniu 48 h. Konkrétne tieto prepočty žalovanou namietané neboli s tým, že v rámci záverečného prednesu uviedla, že nesúhlasí s nárokom žalobcu, a že prepočty považuje za nesprávne; v čom však považovala za nesprávne nekonkretizovala a nenamietla ďalšie skutočnosti.
1.5 Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že základ nároku žalobcu je daný a bol preukázaný zásah do práv žalobcu, za čo mu patrí odškodnenie – peňažná kompenzácia v zmysle ust. § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka. Pri určovaní sumy náhrady vychádzal súd prvej inštancie z rozhodovacej praxe súdov v obvode pôsobnosti odvolacieho súdu, ktorá aprobovala spôsob vyčíslenia ujmy žalobcu. V otázke primeranosti uviedol, že žalobca konkrétne identifikoval obdobia a počty hodín, počas ktorých došlo k prekročeniu priemerného 48 h týždenného pracovného času v dôsledku započítania služobných pohotovostí. Výpočet žalobca predložil formou tabuliek, ktoré súd prvej inštancie zahrnul aj do rozsudku. Žalobca tiež opísal akým spôsobom mu opakovane dochádzalo k zásahu do jeho práva na zdravie a súkromný a rodinný život, keďže nemohol plnohodnotne využívať voľný čas na oddych a rodinné aktivity. So zreteľom na povahu osobnostného práva, ako aj okolnosti porušovania práva žalobcu, dospel súd prvej inštancie k záveru o podmienkach aplikácie ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z povahy porušeného práva a okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, t. j. žalovaná ako členský štát neprijala opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie požiadavky, aby nebola prekročená maximálna hranica priemerného týždenného pracovného času podľa čl. 6 písm. b) Smernice, je dôvodný záver, že žaloba na upustenie od neoprávneného zásahu, ani žaloba na odstránenie následkov nie je na mieste, berúc od úvahy aj judikatúru M.. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi vzniklo právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, zohľadňujúc nedodržanie štátom únie ustanovenia Smernice, tento zásah pretrvával pomerne dlhé obdobie, a to aj napriek tej skutočnosti, že žalobca v spoločnosti plní zodpovedné úlohy. K porušovaniu práv a prisúdeniu náhrady nemajetkovej ujmy dochádzalo práve výkonom služobnej pohotovosti, preto spôsob výpočtu náhrady považoval súd prvej inštancie za primeraný a žalobe opätovne vyhovel.
1.6 O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP a úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešnej žalovanej plnú náhradu trov konania. O výške trov konania bude rozhodovať súdna úradníčka po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala žalovaná odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP pričom uviedla, že rozsudok napáda v celom rozsahu a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne.
2.1 Namietla, že súd prvej inštancie bez bližšieho odôvodnenia neakceptoval jej prepočty, a to z dôvodov uvedených v bode 36. napadnutého rozsudku.
2.2 Tvrdila, že súd prvej inštancie sa neriadil pokynom odvolacieho súdu, v zmysle ktorého mal zistiť či a v akom rozsahu u žalobcu dochádzalo k prekročeniu limitu 48 h v rámci 6 mesačného referenčného

obdobia, pričom na účely výpočtu mal použiť údaje o skutočne odslúžených hodinách a nie údaje o fonde pracovného času.
2.3 Dodala, že opakovane poukazovala na skutočnosť, že pre účely zistenia skutočne odslúžených hodín „pracovného času“ nezodpovedá fond pracovného času a na účely ich zistenia je potrebné vychádzať z prehľadu plán služieb. Zároveň však dodala, že súd prvej inštancie aj žalobca, nesprávne ako podklad pre svoje výpočty použili plán služieb, tzv. plachty, pričom tie sú len podkladom pre plánovanie služieb a následný výpočet mzdy a nepredstavujú verný obraz priebehu služby žalobcu, jeho pracovného času, času odpočinku v zmysle čl. 2 Smernice. Poukázala na spracovanú tabuľku (na strane 5 odvolania), v nadväznosti na čo dodala, že hodnoty v nej uvedené vyplývajú z prehľadu plánu služieb. Skonštatovala, že rozdiel v celkovom služobnom čase za žalované obdobie tvrdený žalobcom a skutočným služobným časom žalobcu zisteným z prehľadu plánu služieb je až 761,16 hodín. Napriek tomu, že súd prvej inštancie sa odvoláva na vlastné prepočty, tieto nikde v odôvodnení rozsudku neuvádza a ani strany konania neboli s nimi oboznámené. Z bodu 7.3 napadnutého rozsudku však možno mať za to, že súd prvej inštancie v rozpore s pokynom odvolacieho súdu žiadne vlastné prepočty neurobil a opätovne si len osvojil prepočty predložené žalobcom bez bližšieho skúmania ich hodnovernosti. Tvrdila, že pracovným časom nie je čas označený ako DOV, PN, PNK, OČR, VSZ, DOD, DOS, SVP, VS, SRP, LEK, NV, KZ, REK. Tieto údaje je možné zistiť výlučne z prehľadu plánu služieb a nie z výplatných pások, ktoré použil žalobca a súd prvej inštancie pri svojich výpočtoch. Dodala, že nie je na nej, aby opakovane predkladala vlastné prepočty ale stačí, aby spochybnila správnosť prepočtov žalobcu.
2.4 Osobitne namietla, že čas strávený na rekondičnom pobyte nenapĺňa charakter pracovného času v zmysle čl. 2 Smernice, pričom súd neuviedol prečo a v akom rozsahu bol takýto čas započítaný ako pracovný čas.
2.5 Namietla, že súd prvej inštancie síce uviedol v rámci neutralizácie o ktoré konkrétne dni ide a v akom počte v rámci jednotlivých referenčných období ich neutralizoval, avšak už nič bližšie neuvádza. Zdôraznila, že v zmysle Zákona o hasičskom zbore sa rozlišujú viaceré druhy dovolenky. Neutrálne dni sú v zmysle čl. 16 písm. b) Smernice len dni riadnej ročnej dovolenky PN, resp. PNK, a preto uviedla, že neutralizácia sa dotýka len dní označených ako DOV, PN, PNK, OČR, VSZ. Tvrdila, že žalobca pri svojich nových výpočtoch uplatnil širší rozsah neutralizácie, čím umelo znížil priemerný počet týždňov; pričom túto skutočnosť namietala vo svojom podaní ako aj na pojednávaní.
2.6 Hlavnú chybu videla v prepočte neutrálnych dní na týždne, keď žalobca v rozpore matematickou logikou a v rozpore so Smernicou považoval za 1 neutrálny deň 0,42 týždňa. Dodala, že keď Smernica pracuje s pojmom 7 dní, potom 1 neutrálny deň predstavuje 0,14 týždňa. Namietla, že z odôvodnenia nevyplýva akým spôsobom sa súd prvej inštancie vysporiadal s metodikou neutralizácie. Skonštatovala, že výpočty priemerného týždenného pracovného času žalobcu uskutočnené súdom prvej inštancie sú nepreskúmateľné; je zrejmé, že súd prvej inštancie vychádzal z plánu služieb, tzv. plachiet a nie z prehľadu plánu predloženého žalovanou v priebehu konania a ani akým spôsobom aplikoval inštitút neutralizácie. Z uvedeného dôvodu dospel súd prvej inštancie k nesprávnym skutkovým zisteniam o prekročení maximálneho priemerného týždenného pracovného času u žalobcu, a teda aj ku konštatovaniu porušenia úniového práva.
2.7 V otázke priznanej nemajetkovej ujme namietla, že v odôvodnení napadnutého rozsudku nie je uvedené, aký rozsah prekročenia maximálneho limitu (48 h) bol u žalobcu zistený, pretože súd prvej inštancie len odkázal na prepočty žalobcu. Ak súd prvej inštancie uskutočnil vlastné prepočty, bol povinný ich uviesť.
2.8 Namietla, že súd prvej inštancie nemal preukázanú existenciu nemajetkovej ujmy, resp. jej dôvodnosť súd prvej inštancie založil len na konštatovaní prekročenia maximálneho limitu týždenného priemerného pracovného času, a teda sa súd prvej inštancie nedostatočne venoval kritériám pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Dodala, že samotné tvrdenie porušenia povinnosti transponovať Smernicu samo o sebe nespôsobuje ujmu.

3. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, ktorý uviedol, že odvolanie žalovanej považuje za nedôvodné. Konštatoval, že predložený Dôkaz 4 – mesačné výpisy z dochádzkového systému SAP, napriek ich označeniu ako „plány služieb“ nepredstavujú plánovaný rozvrh pracovného (služobného) času, ale evidenciu skutočne odpracovaného služobného času. Rozvrh služieb má v systéme SAP výlučne predbežný, plánovací charakter len do okamihu skončenia príslušného kalendárneho mesiaca. Po jeho skončení dochádza k uzatvoreniu evidencie, pričom nadriadený príslušníka HaZZ potvrdzuje v systéme reálne odpracované hodiny, vrátane všetkých zmien, nadčasov, zásahov, výcvikov, školení, služobnej pohotovosti a ďalších druhov služobného času. Od tohto momentu už nejde o „plán“, ale o autorizovanú evidenciu skutočného výkonu služby.

Výpis z dochádzkového systému SAP za ten - ktorý mesiac teda prestal byť plánovaným rozvrhom služobného času („plánom služieb“) hneď po ukončení daného mesiaca, keď nadriadený potvrdil do evidencie skutočne odpracované hodiny za daný mesiac. Práve o takúto potvrdenú evidenciu skutočne odpracovaných hodín ide v prípade predložených mesačných výpisov zo systému SAP (Dôkaz 4 priložený k žalobe). Tieto údaje nie sú vytvorené žalobcom, nemal na ich obsah žiadny vplyv a nemohol ich jednostranne meniť ani upravovať. Ide o úradnú evidenciu vedenú služobným úradom ako zamestnávateľom, ktorú žalovaná používa vo vlastnej personálnej a mzdovej agende a ktorej správnosť sama deklaruje. Tvrdil, že spochybnil hodnovernosť tvrdení a výpočtov žalovanej ohľadom rozsahu skutočne odslúžených hodín, v nadväznosti na čo uviedol, že zatiaľ čo v tabuľke zo dňa 25. júla 2024 deklarovala žalovaná celkový počet „skutočne odslúžených hodín“ v žalovanom období v súčte 4 684,117 hodín, v tabuľke uvedenej v odvolaní už zrazu tvrdí počet „skutočne odslúžených hodín“ v súčte 3 899,77 hodín. Dodal, že neexistuje žiadna objektívna prekážka, ktorá by žalovanej bránila predložiť túto tabuľku už skôr, prípadne svoje ničím nepodložené tvrdenia vysvetliť na priamy dopyt súdu na pojednávaní (viď bod 7.2 rozsudku). Pre prípustnosť tabuľky žalovanej v odvolaní nie sú splnené podmienky v zmysle ust. § 366 CSP. Poukázal na rozsudky v F. H. K. G. G. zo dňa 25. júna 2025, č. k. XXXX/XXX/XXXX-XXX, č. k. XXXX/XXX/XXXX-XXX a č. k. XXXX/XX/XXXX-XXX, v ktorých sa tento senát odvolacieho súdu explicitne vyjadril k tomu, ktoré časové obdobia je nevyhnutné považovať za pracovný čas, pričom poukázal na to, že do výpočtu zahrnul rovnaké časové obdobia ako uvádzal žalovaný, a to vrátane rekondičných pobytov. Uviedol, že nárok na platenú dovolenku (platené voľno) vyplýva zo zákona alebo z kolektívnej zmluvy. Práve preto je potrebné pri výpočte priemerného týždenného služobného času neutralizovať obdobie platenej dovolenky a to vrátane voľna z kolektívnej zmluvy (SVP) a dodatkovej dovolenky (DOD), keďže aj tieto jednoznačne napĺňajú definíciu platenej ročnej dovolenky v zmysle článku 16 písm. b) v spojení s čl. 7 ods. 1 Smernice. Nesúhlasil s námietkou žalovanej smerovanej proti koeficientu neutrálnych dní (1 deň = 0,42 týždňa) a uviedol, že vychádza z nesprávneho predpokladu, že neutralizácia sa má vykonávať na základe kalendárnych dní. Smernica v tomto smere však nepracuje s pojmom „kalendárny deň“ ako výpočtovou jednotkou, ale pracuje s referenčným obdobím a priemerným týždenným pracovným časom. Tento koeficient (pomer zmien k týždňom) tak zodpovedá čerpaniu 1 zmeny v rozsahu 16 hodín v priemere ku týždňu. Použitý koeficient 0,42 týždňa na jednu služobnú zmenu teda nevyjadruje tvrdenie, že jeden kalendárny deň má predstavovať 0,42 týždňa (ako to zavádzajúco tvrdí žalovaná), ale vyjadruje záver, že jedna služobná zmena, ktorá je relevantnou jednotkou čerpania pri nerovnomerne rozvrhnutom služobnom čase, zodpovedá určitej časti referenčného obdobia vyjadreného v týždňoch. Súdny dvor jednoznačne konštatoval a potvrdil aj v rozhodnutí N./XX, že samotná strata času odpočinku znamená zásah a ujmu do základného práva na ochranu bezpečnosti a zdravia, a to bez potreby preukazovania akéhokoľvek iného následku.

4. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná (odvolacia replika), ktorá nad rámec argumentov produkovaných v odvolaní uviedla, že pokiaľ by príslušné súdy priznávali za, tzv. „spánok v práci“ náhradu v neprimeranej výške (uplatnených 4 551,93 eur), zatiaľ čo rodičom či deťom pozostalých obetí dopravných nehôd sú pravidelne priznávané sumy 2 000 až 10 000 eur, vytvoril by sa tým nebezpečný precedens, ktorý by znevážil samotný význam ochrany ľudského života. O. P. Q. musí byť vždy nadradená akejkoľvek nepohode pri výkone povolania, inak by sme pripustili stav „ad absurdum“, v ktorom sa strata dieťaťa či rodiča finančne ocení na rovnakej úrovni ako, tzv. „prerušený spánok“ príslušníka hasičského zboru.

5. K odvolacej replike sa vyjadril žalobca prostredníctvom právneho zástupcu (odvolacia duplika), ktorý nad rámec argumentov produkovaných vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že snahu žalovanej porovnávať rozhodnutia súdov vo veciach nárokov pozostalých po obetiach trestných činov, s nárokom uplatneným v tomto konaní, považuje za absolútne nenáležitú. Vzhľadom na špecifickosť zásahu do základných práv v dôsledku porušenia práva Európskej únie a zároveň na trvanie tohto zásahu, nie je dobre a možné porovnanie s inými obdobnými prípadmi zásahov, ako to prezentuje žalovaná.

6. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie je prípustné (§ 358 CSP „a contrario“), bolo podané včas, oprávnenou stranou, (§ 359, § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 „a contrario“ rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 388

CSP zmenil tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, nakoľko neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

7. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu dôvodov podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie ako aj konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci samej na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Odvolací súd konštatuje, že v odvolacom konaní neboli naplnené procesné predpoklady pre postup v zmysle ust. § 384 ods. 1 až 3 CSP v spojení s ust. § 366 CSP, a preto pri rozhodovaní o veci vychádzal odvolací súd zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu. Po preskúmaní veci nezistil odvolací súd žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

9. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4 551,93 eur s príslušenstvom, a to titulom porušenia práva Európskej únie ako následku nesprávne transponovanej Smernice vo vzťahu k Zákonu o hasičskom zbore, dôsledkom čoho malo dôjsť u žalobcu k porušeniu jeho práva na maximálny priemerný týždenný pracovný čas v rozsahu 48 h. Žalovaným obdobím je obdobie od apríla 2021 do januára 2023. Základ nároku žalobca odôvodňoval tvrdením, že žalovaná ako členský štát Európskej únie neprijala v rozhodnom období nevyhnuté opatrenia, ktoré by v súlade so Smernicou považovali čas služobnej pohotovosti za pracovný čas pre účely rozvrhnutia pracovného času, rešpektujúc maximálny priemerný týždenný pracovný čas v rozsahu 48 h. Žalobca v tomto smere tvrdil, že v žalovanom období odpracoval 1 168,69 h služobnej pohotovosti, ktorá mu nebola započítaná do pracovného času. Bol názoru, že pri takto rozvrhnutom pracovnom čase prišiel v rámci žalovaného obdobia o voľný čas, ktorý mohol venovať rozvíjaniu osobných a rodinných zložiek svojho života.
9.1 Odvolací súd uznesením sp. zn. XXXX/XX/XXXX zo dňa 21. júla 2025 zrušil rozsudok súdu prvej inštancie sp. zn. XXX/XX/XXXX zo dňa 4. novembra 2024, v rámci ktorého uznesenia vyslovil právny názor, v zmysle ktorého pre záver o (ne)dôvodnosti žaloby (základu nároku) je potrebné v prvom rade zistiť, či v rámci žalovaného obdobia, ako dôsledku nesprávne transponovanej Smernice, absentovali také normatívne opatrenia, ktoré umožňovali pracovnú pohotovosť nepovažovať za pracovný čas pre účely dodržania maximálneho priemerného týždenného pracovného času. V druhom rade je potrebné zistiť či u žalobcu v rámci žalovaného obdobia dochádzalo k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času, t. j. nad 48 h v rámci šesť mesačných referenčných období. To znamená, že pre zistenie prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času je dôležité, aby žalobca preukázal, že v referenčnom období odpracoval taký počet hodín (pracovného času), ktorý po spriemerovaní v rámci referenčného obdobia presiahne hodnotu 48 h týždenne. Až v prípade, že konajúci súd skúmaním zistí, že v rámci referenčných období došlo k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času, je dôvodné vyslovenie záveru o vzniku zodpovednosti žalovanej za porušenie tohto dôležitého sociálneho práva únie (článok 19 ods. 2 a 40 Ústavy SR) v korelácii so vznikom nároku žalobcu na náhradu ujmy; pričom relevantným v tomto smere bude už sama skutočnosť, že v dôsledku nesprávnej transpozície Smernice došlo v rámci referenčných období k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času.
9.2 Žalobca predložil po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie sp. zn. XXX/XX/XXXX zo dňa 4. novembra 2024, v súlade s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, nový výpočet priemerného týždenného pracovného času.

10. Podstata odvolacej obrany žalovanej je založená na spochybnení spôsobu výpočtu priemerného týždenného pracovného času; v rámci čoho rozporuje správnosť vstupných hodnôt (rozsah pracovného času a neutrálnych dní) a na námietke nepreukázania existencie ujmy na strane žalobcu.

11. Odvolací súd posúdil podané odvolanie žalovanej podľa obsahu a vyabstrahoval relevantnú procesnú odvolaciu argumentáciu do roviny námietky (odvolacieho dôvodu) nesprávnych skutkových zistení, nesprávneho právneho posúdenia veci a porušenia práva na spravodlivý proces, s ktorými sa bude v danom poradí v rámci odvolacieho prieskumu odvolací súd ďalej zaoberať.

12. V rozsahu odvolacieho dôvodu nesprávnych skutkových zistení žalovaná namietala spôsob výpočtu priemeru s ohľadom na to, že súd vychádzal z nesprávnych vstupných údajov (rozsahu pracovného času a počtu neutrálnych dní). Namietla, že žalobca nepreukázal konkrétne dopady, resp. nepreukázal vznik ujmy. Dodala, že rozporuje základné skutkové tvrdenia obsiahnuté v napadnutom rozsudku.

13. K odvolaciemu dôvodu viažucim sa k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálnej vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovení § 191 až § 194 CSP. Odvolací súd konštatuje, že takéto nedostatky v postupe súdu prvej inštancie neboli zistené.

14. K vyššie uvedeným (skutkovým) námietkam odvolací sú uvádza, že prijatiu záveru o zistenom skutkovom stave predchádza zistenie jednotlivých čiastkových (dielčích) skutkových zistení založených na vykonaných dôkazoch. Proces tvorby skutkového stavu je z právnej logiky veci determinovaný predbežným právnym názorom konajúceho súdu, ktorý tak jeho tvorbu podmieňuje naplneniu hypotézy hmotnoprávnej normy, o aplikácii ktorej sa v prejednávanej veci rozhoduje. V rámci odvolacieho prieskumu je potrebné zamerať sa na tie konkrétne skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke. Z uvedeného je zrejmá neoddeliteľná miera korelácie medzi právnym posúdim veci a zisteným skutkovým stavom.

15. S ohľadom na povahu prejednávanej veci odvolací súd k otázke unesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena, ako podmienky pre úspech v spore uvádza, že povaha nároku z titulu porušenia dôležitého sociálneho práva únie, ako dôsledku nesprávne transponovanej smernice, v danej veci (pre úspech žalobcu v spore) predpokladá riadne tvrdiť a preukázať rozhodné skutočnosti. Touto skutočnosťou je preukázanie, že v dôsledku nesprávnej transpozície Smernice, keď v rozpore s čl. 2 nebola zohľadňovaná pracovná pohotovosť ako pracovný čas, došlo na strane žalobcu k presiahnutiu maximálneho limitu pre priemerný týždenný pracovný čas v rámci referenčného obdobia - čl. 6 písm. b) Smernice. Ide o zloženú právnu skutočnosť, ktorá sa skladá z viacerých jednoduchých právnych skutočností, ktoré v súhrne odôvodňujú záver o (ne)dôvodnosti žaloby, a ktorých predmetom sú aj namietané skutkové tvrdenia a závery. Jednou z podstatných skutočností je dosiahnutá hodnota týždenného priemerného pracovného času v tom-ktorom referenčnom období – ide súčasne aj o relevantné skutkové tvrdenie. Z opačného pohľadu potom platí, že pre dosiahnutie úspechu v spore (účinného popretia) musí žalovaná sama tvrdiť rozhodujúce skutkové tvrdenia (vyplývajúc z podstaty, tzv. protinormy). S ohľadom na povahu prejednávaného sporu je elementárnou povinnosťou žalovanej účinne poprieť tvrdenie žalobcu o hodnote týždenného priemerného pracovného času v tom-ktorom referenčnom období. Osobitne to má význam v situácii, keď žalovaná rozporuje parciálne skutkové závery, ktoré predchádzajú zisteniu hodnoty týždenného priemerného pracovného času, aby sa zabránilo tomu, že spor sa stratí v množstve parciálnych námietok bez významu pre výsledok. Ak má súd vyhodnotiť procesnú obranu žalovanej ako účinnú v rozsahu teórie protinormy, potom sa s ohľadom na povahu sporu žiada, aby žalovaná spochybnenie toho ktorého tvrdenia, príp. skutkového zistenia, viazala na právne významnú skutočnosť pre toto konanie, ktorou je primárne hodnota priemerného týždenného pracovného času. Z tohto pohľadu pre úspech žalovanej v spore platí, že ak žalobca tvrdí konkrétnu hodnotu v príslušnom referenčnom období, potom je nevyhnutné, aby procesná obrana žalovanej bola čo do určitosti spôsobilá privodiť odlišný záver o hodnote priemerného týždenného pracovného času.

16. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že procesná obrana žalovanej v odvolaní spočívala v spochybňovaní spôsobu výpočtu priemeru s ohľadom na tvrdenie, že žalobca pri svojich výpočtov vychádzal z nesprávnych vstupných údajov (hodnoty pracovného času a rozsahu neutrálnych dní), s ktorých vychádzal aj súd prvej inštancie, a teda žalovaná mienila spochybniť správnosť

výsledku hodnoty priemerného týždenného pracovného času žalobcu. Vo vzťahu k skutkovým zisteniam o hodnotách týždenného priemerného pracovného času v jednotlivých referenčných obdobiach odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie pre účely metodiky výpočtu priemeru vychádzal zo správnych vstupných ukazovateľov, t. j. rozsahu hodín pracovného času a hodín pracovnej pohotovosti, rozsahu neutrálnych dní, ktoré mal dostatočne preukázané, v súlade s § 191 až § 194 v spojení s § 151 ods. 2 CSP, z dôkazných prostriedkov, a to z výplatných pások a plánov služieb, tzv. ID karty, z ktorých bolo možné zistiť aj čas neprítomnosti, resp. neutrálne dni.

17. Vo vzťahu k hodnote zisteného pracovného času žalobcu za žalované obdobie odvolací súd v rozsahu produkovanej odvolacej argumentácie žalovanej konštatuje, že súd prvej inštancie mal z plánov služieb žalobcu, ktoré žalovaná účinne nespochybnila, hodnoverne preukázané, akú činnosť žalobca vykonával v každom konkrétnom dni žalovaného obdobia, kedy mal dovolenku, PN, kedy sa zúčastnil školení či rekondičného pobytu, a na tomto základe mal dostatočne zistenú hodnotu pracovného času ako vstupného ukazovateľa pre účely výpočtu priemerného týždenného pracovného času žalobcu. Súd prvej inštancie dostatočne v bode 7.2 odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, prečo považoval výpočty žalovanej za nesprávne, argumentujúc tým, že žalovaná počet vykazovaných hodín pracovnej pohotovosti delila na viaceré časti, a nie všetky takto rozdelené hodiny pohotovosti započítala do celkového počtu skutočne odslúžených hodín, s ktorými závermi sa odvolací súd stotožňuje, a preto považuje odvolací súd odvolaciu námietku žalovanej o nesprávnej hodnote služobného (pracovného) času žalobcu za nedôvodnú. Odvolací súd dodáva, že v tomto smere neobstojí ani námietka žalovanej, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s prepočtami žalovanej, keď z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie poskytol dostatočné odôvodnenie svojich úvah. Skutočnosť, že žalovaná sa vo všeobecnosti nestotožňuje so spôsobom, akým sa súd prvej inštancie vysporiadal s jej prepočtami pracovného času, nemožno ešte hodnotiť ako dôvodnú námietku v rozsahu (ne)dostatočne, resp. nesprávne zisteného skutkového stavu a ani ako námietku porušenia práva na spravodlivý proces.

18. Osobitne ako nedôvodnú námietku hodnotí odvolací súd aj tvrdenie žalovanej produkované v odvolaní, že súd prvej inštancie nesprávne vychádzal pre účely zistenia hodnoty pracovného času z fondu pracovného času a dodáva, že predmetná námietka sa javí ako zmätočná, a to s ohľadom na pokračovaciu odvolaciu argumentáciu žalovanej, ktorá apeluje na to, aby súd pre účely zistenia hodnoty pracovného času použil prehľad plánu služieb (a nie údaj o fonde pracovného času), a ktorá si obsahovo neskoršie odporuje, keď žalovaná plán služieb, tzv. ID plachty, následne označuje za nehodnoverný dôkaz pre účely zistenia pracovného času (podľa čl. 2 Smernice). V rovnakom kontexte hodnotí odvolací súd ako nedôvodnú aj formu procesnej obrany žalovanej v odvolaní, ktorá na str. 5 odvolania uvádza svojpomocne vypracovanú tabuľku „o hodnotách skutočného služobného času a skutočného času odpočinku“. Odvolací súd v tomto smere konštatuje, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie pre účely zistenia hodnoty pracovného času vychádzal z výplatných pások žalobcu, tak aj z plánu služieb, ktoré dôkazné prostriedky žalovaná z pohľadu hodnovernosti dôkazu účinne nespochybnila, a z ktorých dôkazov si súd prvej inštancie dostatočne verifikoval tvrdenia žalobcu o rozsahu pracovného času pre účely výpočtu týždenného priemerného pracovného času.

19. Čo sa týka námietky hodnoty času rekondičného pobytu a účasti na školeniach žalobcu absolvovaných v zariadení určenom zamestnávateľom odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie vychádzal zo správneho úsudku, keď tieto časy považoval za pracovný čas v zmysle čl. 2 Smernice za účelom zistenia hodnoty pracovného času žalobcu, pre potrebu výpočtu týždenného priemerného pracovného času. Na podporu správnosti tohto úsudku odvolací súd uvádza, že rekondičné pobyty a školenia v zariadení určenom zamestnávateľom zodpovedajú pojmu pracovný čas v zmysle čl. 2 Smernice, keďže tieto sú nariadené zamestnávateľom a realizujú sa v mieste určenom, resp. vyhradenom zamestnávateľom; pričom nie je podstatné, že účelom rekondičných pobytov je regenerácia žalobcu, dôležité je, že ich absolvovanie je nariadené zamestnávateľom (pozri rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. XXXX/XX/XXXX zo dňa 31. júla 2025, sp. zn. XXXX/XX/XXXX zo dňa 31. marca 2026). Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie pre účely výpočtu týždenného priemerného pracovného času vychádzal z dostatočne zisteného vstupného údaju o hodnote pracovného času žalobcu za žalované obdobie.

20. Vo vzťahu k námietke žalovanej o nesprávnosti skutkových zistení v aspekte rozsahu, tzv. neutrálnych dní, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie mal rozsah neutrálnych dní dostatočne a hodnoverne zistený v súlade s ust. § 191 až § 194 v spojení s § 151 ods. 2 CSP. K tomu odvolací súd uvádza, že žalovaná v podanom odvolaní nerozporovala tvrdenie, že by ten ktorý deň, ktorý považuje žalobca za, tzv. neutrálny deň z predložených dôkazov (plánu služieb) „de facto“ nevyplýval. Procesná obrana smerovala prevažne do podstaty nesprávneho právneho posúdenia týchto dní ako, tzv. neutrálnych dní v zmysle Smernice. Z uvedeného dôvodu odvolací súd v kontexte skutkových námietok nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalovanej ohľadom toho, že žalobca mal uplatniť širší rozsah neutralizácie, nakoľko v konaní nebola účinne rozporovaná skutočnosť ich existencie (neutrálnych dní), ale len ich všeobecného právneho významu čo do spôsobu výpočtu priemerného týždenného pracovného času.

21. Odvolací súd hodnotí ako nedôvodnú aj odvolaciu námietku žalovanej, že žalobca nepreukázal konkrétne dopady, resp. nepreukázal vznik ujmy. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že podľa judikatúry H. R. M. S. členský štát zodpovedá jednotlivcovi za škodu spôsobenú porušením práva únie, ak porušená norma práva únie priznáva právo fyzickým osobám alebo právnickým osobám, alebo zakladá povinnosti pre členský štát, porušenie práva únie je dostatočne závažné a medzi porušením práva únie členským štátom a vznikom škody jednotlivca existuje príčinná súvislosť s tým, že o výške náhrady škody vždy rozhoduje vnútroštátny súd. V rozsahu predpokladov zodpovednosti žalovanej a úvah o povahe ujmy v korelácii s bremenom tvrdenia a dôkazu odvolací súd zdôrazňuje, že článok 6 písm. b) Smernice priznáva pracovníkom právo na maximálny priemerný týždenný pracovný čas, vrátane nadčasov v rozsahu 48 hodín. Toto ustanovenie Smernice má priamy účinok. Pre záver o vyslovení zodpovednosti žalovanej je však potrebné, aby bolo preukázané, že nedostatočne transponovaná Smernica spôsobila prezumovaný negatívny následok v podobe prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času v rámci posudzovaných referenčných období u žalobcov. Až v prípade, že konajúci súd skúmaním zistí, že v rámci referenčných období došlo k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času, je dôvodné vyslovenie záveru o vzniku zodpovednosti žalovanej za porušenie tohto dôležitého sociálneho práva únie (článok 19 ods. 2 a 40 Ústavy SR) v korelácii so vznikom nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy. V aspekte nároku na (peňažnú) náhradu za vzniknutú ujmu, rešpektujúc zásadu eurokonformného výkladu, bude relevantným kritériom už sama skutočnosť, že v dôsledku nesprávnej transpozície Smernice došlo v rámci referenčných období k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času, čo logicky znamená, že žalobca musel v danom období odpracovať viac, ako bol v zmysle Smernice povinný, a to na úkor seba a svojich blízkych. S ohľadom na povahu ujmy nie je pre vec relevantné, o aké konkrétne (vyšpecifikované) činnosti či aktivity bol žalobca porušením práva únie ukrátený, pretože tieto sa z logiky veci – s prihliadnutím na rozmanitosť a nepredvídateľnosť života – nedajú absolútne konkretizovať. Dôležitým aspektom je pre posúdenie ujmy objektívne kritérium, a to, že žalobcovi bolo v dôsledku porušenia práva únie zasiahnuté do práva na ochranu zdravia a práva na súkromie a rodinný život. V tomto smere odvolací súd poznamenáva, že neobstojí námietka, v zmysle ktorej je žalobca povinný preukazovať čo konkrétne chcel vo voľnom čase robiť – korelatívne o čo konkrétne bol ukrátený. Z povahy veci totiž nie je logické a ani spravodlivé od žalobcu žiadať, aby spätne (v horizonte troch rokov) tvrdil a predovšetkým dokazoval, o čo konkrétne bol v dôsledku porušenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času ukrátený; povaha tejto ujmy (nároku) totiž vytvára legitímne hranice bremena tvrdenia a dôkazu, ktoré nie je možné spravodlivo od žalobcu žiadať, aby prekročili v súvislosti s preukázaným porušením čl. 6 písm. b) Smernice. Preto podľa názoru odvolacieho súdu v tomto smere postačuje už zistenie, že v referenčnom období k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času skutočne došlo; pozri rozsudok Súdneho dvora vo veci N./XX, T., G. XX., v ktorom Súdny dvor tiež rozhodol, že prekročenie maximálnej hranice predstavuje samo osebe porušenie tohto ustanovenia a nie je potrebné preukázať aj inú osobitnú ujmu, alebo rozsudok N./XX, G. XX. E. XX., z ktorého vyplýva, že už porušenie U. X L. G. Smernice spôsobuje dotknutému pracovníkovi ujmu, príp. rozsudok N./XX. Otázka intenzity tohto prekročenia, prípadne preukázanie osobitnej ujmy, už potom z logiky veci bude spadať do kategórie ustálenia primeranej výšky náhrady za takýto zásah. Z výsledkov dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že u žalobcu bol prekročený maximálny limit priemerného týždenného pracovného času, v dôsledku čoho musel žalobca odpracovať viac ako bol povinný, a to na úkor seba a svojich blízkych, pričom tým, že musel tráviť čas v práci, prichádzal o čas, ktorý by chcel a mohol venovať sebe, svojej rodine, priateľom, záľubám či iným aktivitám. Odvolací súd preto konštatuje, že s ohľadom na osobitnú povahu sporu uniesol žalobca bremeno tvrdenia a dôkazu čo

do nároku na priznanie peňažnej náhrady za nemajetkovú ujmu, a preto vyhodnotil predmetnú odvolaciu námietku odvolací súd ako nedôvodnú.

22. K odvolacej námietke žalovanej, že rozporuje základné skutkové tvrdenia obsiahnuté v napadnutom rozsudku, odvolací súd uvádza, že predmetná námietka je abstraktná, bez náležitého zdôvodnenia, ktorej obsah neumožňuje odvolaciemu súdu cielenejší odvolací prieskum. Je súčasťou zásady procesnej diligencie, aby strany sporu pre úspech v odvolacom konaní riadne tvrdili a dôsledne opísali konkrétne skutočnosti a dôvody, pre ktorého považujú rozhodnutie súdu prvej inštancie v tom-ktorom ohľade za nesprávne, pretože odvolateľ takýmto spôsobom vymedzuje konkrétny predmet, resp. hĺbku odvolacieho prieskumu. Žalovaná uvedeným spôsobom nepostupovala, keď namietala skutkové závery len abstraktným spôsobom, a preto odvolací súd vyhodnotil takúto formu procesnej obrany ako neúčinnú, resp. nedôvodnú.

23. V rozsahu odvolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci žalovaná argumentovala nesprávnosťou zvolenej metodiky výpočtu, a to v dvoch rovinách. V rámci prvej roviny namietla, že súd prvej inštancie v rozpore s čl. 16 písm. b) Smernice neutralizoval aj také dni, ktoré v zmysle Smernice pre účely výpočtu nemožno neutralizovať, t. j., že neutrálnymi dňami sú len dni riadnej dovolenky – v rozsahu 4 týždňov (DOV), práceneschopnosti (PN, PNK, OČR, VSZ) v zmysle čl. 16 písm. b) Smernice. V rámci druhej roviny namietala spôsob, akým žalobca, resp. súd prvej inštancie neutralizoval dni pre účely výpočtu týždenného priemerného pracovného času, keď za nesprávny považovala postup, ktorým sa 1 neutrálnemu dňu priznala hodnota 0,42 týždňa. Za správny spôsob považovala hodnotu, v zmysle 1 neutrálny deň = 0,14 týždňa, s poukazom na zmysel Smernice. V tomto smere namietla, že z odôvodnenia nevyplýva akým spôsobom sa súd prvej inštancie vysporiadal s metodikou neutralizácie.

24. Nesprávnym právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnou otázkou je aj posúdenie toho, či určitý skutkový stav možno podriadiť pod konkrétnu právnu normu. Vyhodnotenie skutkových okolností prejednávanej veci v nadväznosti na záver súdu, či je žalobný nárok (ne)dôvodný, možno tiež v tomto ohľade vnímať ako záver právny, pretože právne otázky netvoria len abstraktne formulované právne vety bez vzťahu na konkrétny skutkový stav (pozri III. ÚS 61/2022).

25. K odvolacej námietke žalovanej, že neutrálnymi dňami sú len dni riadnej dovolenky – v rozsahu 4 týždňov (DOV), práceneschopnosti (PN, PNK) v zmysle U. XX L. G. Smernice, odvolací súd uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku (bod 7.2) vyplýva, že súd prvej inštancie v rámci vykonania kontrolného prepočtu pre účely neutralizácie vychádzal len z dní dovolenky a práceneschopnosti. Žalovaná v konaní účinne nenamietla, resp. ani v odvolacom konaní netvrdila, že by pre účely neutralizácie boli vo výpočtoch zahrnuté tie ktoré konkrétne dni v príslušnom referenčnom období, ktoré sa v zmysle U. XX L. G. Smernice neodôvodnene neutralizovali. Z uvedeného dôvodu preto považoval predmetnú odvolaciu námietku odvolací súd za nedôvodnú, bez významu pre výsledok sporu.

26. Žalovaná sa v podanom odvolaní bránila tvrdením, že žalobca nesprávnym spôsobom neutralizoval jednotlivé neutrálne dni pre účely výpočtu priemerného týždenného pracovného času v zmysle čl. 6 písm. b) v spojení s čl. 16 písm. b) Smernice, keď jednému neutrálnemu dňu priznal hodnotu 0,42 týždňa, s dôrazom na tvrdenie, že z odôvodnenia nevyplýva, akým spôsobom sa súd prvej inštancie vysporiadal s metodikou neutralizácie.
26.1 Odvolací súd hodnotí predmetnú námietku ako čiastočne dôvodnú a uvádza, že Smernica v čl. 16 písm. b) pre účely zistenia týždenného pracovného času pracuje s priemerom, ktorého merná jednotka je vyjadrená na dni – resp. „pre každé obdobie siedmich dní“ (čl. 6 písm. b/ Smernice). Z uvedeného možno odvodiť, že pre účely neutralizácie sa vychádza z hodnoty neutrálnej doby vyjadrenej na jednotlivé dni. Odvolací súd dodáva, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie vykonal kontrolný prepočet týždenného priemerného pracovného času žalobcu, pričom súd prvej inštancie vychádzal z totožného právneho názoru v otázke metodiky ako žalobca, čo mu umožnilo sa v zásade stotožniť s výsledkami výpočtov predložených žalobcom (bod 5. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Nadväzujú na takúto formu odôvodnenia súdu prvej inštancie odvolací súd

uvádza, že i keď z odôvodnenia napadnutého rozsudku explicitne nevyplýva, že sa súd prvej inštancie stotožnil s výsledkami (hodnotami) priemerného týždenného pracovného času žalobcu za žalované obdobie v rámci referenčných období (bod 5. odôvodnenia napadnutého rozsudku), samo o sebe to nezakladá záver o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie (v bode 7.2 odôvodnenia) aspoň stručne uviedol základné úvahy metodiky výpočtu priemerného týždenného pracovného času (totožné s metodikou žalobcu), čo v celkovom kontexte odôvodnenia napadnutého rozsudku poskytuje dostatočný záver o tom, že súd prvej inštancie sa v otázke hodnoty týždenného priemerného pracovného času stotožnil s tvrdeniami žalobcu (tabuľky uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku), čím v zásade na seba prevzal aj zodpovednosť za správnosť zvolenej metodiky neutralizácie (t. j. 1 deň = 0,42 týždňa), ktorú metodiku však odvolací súd považuje s poukazom na zmysel Smernice za nesprávnu.
26.2 Nadväzujúc na vyššie uvedené odvolací súd prijal záver, že pre účely Smernice je potrebné priemer vypočítať tak, že za príslušné šesť mesačné referenčné obdobie sa:
1/ zistí priemerný počet týždňov (napr. 26 týždňov),
2/ počet neutrálnych dní (napr. 2 dni),
3/ počet (súčet) hodín pracovného času (v rátane hodín pohotovosti) – napr. 1 220 h,
4/ priemerný počet týždňov sa premietne na dni (napr. 26 týždňov x 7 = 182 dní),
5/ od priemerného počtu dní sa odpočíta počet neutrálnych dní (182 – 2 = 180 dní),
6/ rozdiel (po odčítaní), resp. hodnota priemerného počtu dní po neutralizácii sa prevedie spätne na týždne (napr. 180/7 = 25,71 týždňov),
7/ počet hodín pracovného času (vrátane pohotovosti) sa vydelí priemerným počtom týždňov po neutralizácií (napr. 1 220 h / 25,71 týždňov = 47,45 h).
- Zistený výsledok (napr. 47,45 h) tak predstavuje hodnotu priemerného týždenného pracovného času za príslušné šesť mesačné referenčné obdobie.
26.3 Osobitne vo vzťahu k argumentácií žalovanej o nesprávnosti koeficientu 1 deň = 0,42 týždňa - použitého žalobcom pre účely výpočtu, odvolací súd uvádza, že ide o právnu otázku; ktorá primárne vychádza z právnych úvah (aplikácie práva) - hľadajúc odpoveď na otázku vhodnosti zvolenej metodiky v účele Smernice, a ktorej zodpovedanie sa súčasne prejaví vo výslednej hodnote týždenného priemerného pracovného času. Odvolací súd konštatuje, že žalobcom zvolená metóda neutralizácie je v rozpore s matematickou logikou pre účely výpočtu priemeru tak, ako predpokladá Smernica a súčasne zakladá zmätočnosť pre určenie hodnoty neutrálnych dní vzhľadom na skutočnosť, že žalobca uvedenú metódu (1 deň = 0,42 týždňa) dôvodil povahou určenia výmery ročnej dovolenky pre účely nerovnomerne rozvrhnutého pracovného času, ktorý spôsob je však nepoužiteľný, napr. pre účely neutralizácie dní práceneschopnosti. Spôsobom zvoleným žalobcom by sa tak založila neprípustná dvojkoľajnosť pre účely zistenia matematického priemeru, a preto odvolací súd v rámci vysporiadania sa s odvolacou argumentáciou (obranou) žalovanej pristúpil ku metodickému kontrolnému prepočtu súdom prvej inštancie zistených hodnôt.
26.4 Za účelom kontrolného prepočtu odvolací súd vychádzal zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, t. j. rozsahu odslúžených hodín - hodín pracovného času a hodín pracovnej pohotovosti, ktoré mal súd prvej inštancie dostatočne preukázané v súlade s § 191 až § 194 v spojení s § 151 ods. 2 CSP. K úvahe o rozsahu, tzv. neutrálnych dní odvolací súd uvádza, že sa jedná o otázku zmiešaného charakteru, ktorá primárne tiež vychádza z právnych úvah (aplikácie práva), a ktorá sa súčasne prejaví vo výslednej hodnote týždenného priemerného pracovného času, a preto odvolací súd otázku, resp. námietku vo vzťahu k neutrálnym dňom hodnotil ako otázku právnu. Odvolací súd však v nadväznosti na vyššie uvedené zdôrazňuje, že žalovaná v konaní účinne nenamietla, resp. ani v odvolacom konaní netvrdila, že by pre účely neutralizácie boli vo výpočtoch zahrnuté tie ktoré konkrétne dni v príslušnom referenčnom období, ktoré sa v zmysle čl. 16 písm. b) Smernice nemajú neutralizovať, a preto pre účely neutralizácie vychádzal aj odvolací súd z hodnoty uvedenej žalobcom, resp. z ktorej vychádzal súd prvej inštancie (tabuľky v bode 5. odôvodnenia napadnutého rozsudku).
26.5 Odvolací súd vykonal kontrolný prepočet v súlade s vyššie vysloveným právnym názorom a s poukazom na hodnoty tvrdené žalobcom – hodnoty aprobované súdom prvej inštancie a zistil, že v prvom referenčnom období (04/2021 – 09/2021) bol priemerný týždenný pracovný čas žalobcu 49,74 h, v druhom referenčnom období (10/2021 – 03/2022) bol priemerný týždenný pracovný čas žalobcu 52,38 h, v treťom referenčnom období (04/2022 – 09/2022) bol priemerný týždenný pracovný čas žalobcu 52,77 h, v štvrtom referenčnom období – trvajúc len 4 mesiace z dôvodu ukončenia pracovného pomeru žalobcu (10/2022 – 01/2023) bol priemerný týždenný pracovný čas žalobcu 48,22 h.
26.6 Odvolací súd na základe vyššie uvedeného konštatuje, že u žalobcu bol prekročený maximálny týždenný priemerný pracovný čas - nad rozsah 48 h, vo všetkých štyroch referenčných obdobiach.

Vychádzajúc z uvedeného preto odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k vecne správnemu záveru, že u žalobcu došlo k prekročeniu maximálneho limitu týždenného pracovného času v rámci žalovaného obdobia.

27. Vo vzťahu k námietke žalovanej, že samotné tvrdenie o nesprávnej transpozície Smernice nespôsobuje ujmu, a že súd prvej inštancie sa nedostatočne venoval kritériám pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, odvolací súd - poukazujúc na právny názor vyslovený už v zrušujúcom uznesení (bod 17. a 24. odôvodnenia) - zdôrazňuje, že podľa judikatúry H. R. M. S. členský štát zodpovedá jednotlivcovi za škodu spôsobenú porušením práva únie, ak porušená norma práva únie priznáva právo fyzickým osobám alebo právnickým osobám, alebo zakladá povinnosti pre členský štát, porušenie práva únie je dostatočne závažné a medzi porušením práva únie členským štátom a vznikom škody jednotlivca existuje príčinná súvislosť s tým, že o výške náhrady škody vždy rozhoduje vnútroštátny súd. Odvolací súd zdôrazňuje, že čl. 6 písm. b) Smernice je dôležitým právom únie a o závere o vzniku ujmy na strane žalobcu, ako bolo vyššie uvedené, je možné uvažovať za situácie, keď zákonodarca nedostatočným transponovaním Smernice umožnil, aby zamestnanec v rámci posudzovaného obdobia prekročil maximálny týždenný priemerný pracovný čas. V prípade žalobného nároku nestačí len konštatovať nesprávnu transpozíciu Smernice, ale je potrebné mať preukázaný aj Smernicou prezumovaný negatívny následok, a to v podobe prekročenia stanoveného priemerného limitu 48 h (čl. 6 písm. b/ Smernice). Z toho potom vyplýva, že pre záver o dôvodnosti žaloby (základu nároku) je potrebné zistiť, či v rámci žalovaného obdobia, ako dôsledku nesprávne transponovanej Smernice, absentovali také normatívne opatrenia, ktoré umožňovali pracovnú pohotovosť nepovažovať za pracovný čas pre účely dodržania maximálneho priemerného týždenného pracovného času. Odvolací súd s poukazom na zistený skutkový stav konštatuje, že vnútroštátna právna úprava v rozhodnom obdobní umožňovala zamestnávateľovi nezapočítať neaktívnu časť služobnej pohotovosti do služobného času (hoci príslušník je v službe a k dispozícii služobnému úradu) a rozvrhnúť žalobcovi služobný čas tak, že tento presiahol maximálnu hranicu stanovenú článkom 6 písm. b) Smernice. Povedané inak, Zákonník práce v znení účinnom do 29. februára 2024 v ust. § 85 ods. 9 uvádza, že priemerný týždenný pracovný čas zamestnancov, vrátane práce nadčas nesmie prekročiť 48 hodín. V § 96 ods. 2 Zákonník práce uvádza, že čas, počas ktorého sa zamestnanec zdržiava na pracovisku a je pripravený na výkon práce, ale prácu nevykonáva, je neaktívna časť pracovnej pohotovosti, ktorá sa považuje za pracovný čas. Oproti tomu z ustanovení § 85 až § 93 Zákona o hasičskom zbore v znení účinnom do 31. októbra 2024 nevyplýva, že by služobná pohotovosť hasičov v mieste výkonu služby bola považovaná za súčasť ich služobného času a práve v tom spočíva rozpor s právom Európskej únie (pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. XXXX/XX/XXXX zo dňa 23. marca 2023, sp. zn. XXXX/XX/XXXX zo dňa 14. decembra 2022). V tejto súvislosti potom odvolací súd konštatuje, že Slovenská republika ako členský štát Európskej únie v súlade s potrebou chrániť bezpečnosť a zdravie pracovníkov, v tomto prípade príslušníkov hasičského a záchranného zboru, neprijala v rozhodnom období opatrenia nevyhnutné na zabezpečenie požiadavky, aby bol služobný čas žalobcu definovaný v súlade s pojmom pracovný čas podľa článku 2 Smernice v korelácií s prekročením maximálnej hranice priemerného týždenného pracovného času (čl. 6 písm. b/ Smernice). Tento záver je na úrovni Krajského súdu v Banskej Bystrici zhodne a dlhodobo prijímaný. V zmysle vyššie uvedeného preto hodnotí aj túto námietku žalovanej odvolací súd ako nedôvodnú a uzatvára, že vo vzťahu k žalobcovi došlo na základe nedostatočne, resp. nesprávne transponovanej Smernici k porušeniu čl. 6 písm. b) Smernice.

28. Na základe výsledkov kontrolného prepočtu bolo zistené, že u žalobcu došlo k prekročeniu limitu 48 h vo všetkých štyroch referenčných obdobiach; v prvom referenčnom období (04/2021 – 09/2021) bol priemerný týždenný pracovný čas žalobcu 49,74 h, v druhom referenčnom období (10/2021 – 03/2022) bol priemerný týždenný pracovný čas žalobcu 52,38 h, v treťom referenčnom období (04/2022 – 09/2022) bol priemerný týždenný pracovný čas žalobcu 52,77 h, v štvrtom referenčnom období – trvajúc len 4 mesiace z dôvodu ukončenia pracovného pomeru žalobcu (10/2022 – 01/2023) bol priemerný týždenný pracovný čas žalobcu 48,22 h. Primerane k tomu odvolací súd v súlade s úsudkom súdu prvej inštancie konštatuje, že uvedenou a preukázanou formou zásahu bolo porušené právo žalobcu na odpočinok a súkromný život, čo sa v zmysle judikatúry Súdneho dvora považuje za závažný zásah do jeho základný práv.

29. V rozsahu námietky smerujúcej do spôsobu výpočtu výšky náhrady nemajetkovej ujmy s akcentom na jej neprimeranosť odvolací súd – v nadväznosti na časť odôvodnenia, kde odvolací súd rieši otázku unesenia dôkazného bremena k dôvodom ujmy – uvádza, že v konaní bolo preukázané

prekročenie maximálneho limitu týždenného pracovného času (v štyroch referenčných obdobiach – v rámci celého žalovaného obdobia), a teda bolo preukázané, že nesprávne transponovaná Smernica spôsobila prezumovaný negatívny následok v podobe prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času u žalobcu. Z uvedeného dôvodu odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že žalobca preukázal dôvodnosť základu nároku (na náhradu nemajetkovej ujmy) voči žalovanej z dôvodu porušenia dôležitého sociálneho práva únie (článok 19 ods. 2 a 40 Ústavy SR). Podľa odvolacieho súdu je v tomto smere relevantné už zistenie, že v referenčnom období k prekročeniu maximálneho priemerného týždenného pracovného času skutočne došlo (pozri rozsudok H. R. N./XX, príp. C-367/23). Pričom podstata zisteného protiprávneho zásahu do práv žalobcu odôvodňuje pre účely posúdenia spôsobu náhrady za takýto zásah analógiu prostredníctvom inštitútu osobnostných práv (§ 13 Občianskeho zákonníka), a to formou zadosťučinenia v peniazoch.
29.1 V otázke náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné vychádzať zo zásady primeranosti, ktorá musí odzrkadliť mieru intenzity zásahu do práv poškodeného (žalobcu). V posudzovanej veci možno o takomto zásahu hovoriť v množine porušenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času, a to ako v rovine zistenia v koľkých referenčných obdobiach k porušeniu tohto limitu došlo, ako aj v rovine samotnej intenzity presahu maximálneho priemerného týždenného pracovného času v rámci týchto referenčných období, v ktorých k porušeniu limitu skutočne došlo. Odvolací súd však zdôrazňuje, že pre účely ustálenia si primeranej výšky ujmy nie je rozhodujúci konkrétny presah hodín nad limit 48 hodín priemerného týždenného pracovného času, ergo zistenie koľko presne odslúžených hodín bolo nad limit 48 h týždenne. Záver o primeranosti musí v čo najobjektívnejšej miere zohľadňovať všetky aspekty porušenia práva na maximálny priemerný týždenný pracovný čas. To neznamená, že žalobca nemôže určitým matematickým spôsobom dopomôcť k ustáleniu výšky ujmy, ktorá sa mu s ohľadom na nuansy prejednávanej veci javí ako spravodlivá. V tomto smere sa potom nevylučuje ani taký spôsob ustálenia výšky ujmy, ktorý zodpovedá súčtu odpracovaných hodín služobnej pohotovosti (ktorá nebola v súlade so Smernicou zarátaná ako služobný čas), za žalované obdobie, vrátane a rozdielu peňažnej náhrady vyplácanej za určenú služobnú pohotovosť podľa § 122 ods. 1 Zákona o hasičskom zbore a náhrady za nariadenú služobnú pohotovosť podľa § 122 ods. 2 písm. a) predmetného zákona, pretože konečným kritériom bude vždy aspekt primeranosti tejto náhrady k okolnostiam a následkom (intenzite) nezákonného zásahu do sféry poškodenej osoby (žalobcu). Odvolací súd vo svetle vyššie uvedeného konštatuje, že súd prvej inštancie síce vychádzal zo správneho úsudku pri určení primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy, avšak jeho záver o primeranej výške náhrady nemajetkovej ujmy nezodpovedal intenzite zisteného porušenia čl. 6 písm. b) Smernice v aspekte prekročenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času, keď bolo zistené prekročenie týždenného priemerného pracovného času žalobcu síce vo všetkých žalovaných referenčných obdobiach, ale v značne nižšej intenzite než bola tvrdená (argumentovaná) žalobcom v konaní. Žalobca v konaní odôvodňoval dôvodnosť ním požadovanej výšky náhrady nemajetkovej ujmy tvrdením, že v prvom referenčnom období (04/2021 – 09/2021) bol jeho priemerný týždenný pracovný čas 55,37 h, v druhom referenčnom období (10/2021 – 03/2022) bol priemerný týždenný pracovný čas 59,49 h, v treťom referenčnom období (04/2022 – 09/2022) bol priemerný týždenný pracovný čas 59,54 h, v štvrtom referenčnom období (10/2022 – 01/2023) bol priemerný týždenný pracovný čas 50,71 h. Naproti tomu odvolací súd vykonaním metodického kontrolného prepočtu založeného na inej metodike výpočtu (právnej aplikácie) zistil rozdielne hodnoty porušenia maximálneho priemerného týždenného pracovného času žalobcu v príslušných referenčných obdobiach, a teda dospel k záveru o nižšej intenzite porušenia práv žalobcu (právneho záveru). Odvolací súd konštatuje, že žalobcom požadovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy nezodpovedá ním argumentovanej intenzite, keď odvolací súd zistil, že v prvom referenčnom období (04/2021 – 09/2021) bol priemerný týždenný pracovný čas žalobcu 49,74 h, v druhom referenčnom období (10/2021 – 03/2022) bol priemerný týždenný pracovný čas žalobcu 52,38 h, v treťom referenčnom období (04/2022 – 09/2022) bol priemerný týždenný pracovný čas žalobcu 52,77 h, v štvrtom referenčnom období (10/2022 – 01/2023) bol priemerný týždenný pracovný čas žalobcu 48,22 h, a preto odvolací súd v rámci zákonnom priznanej miery voľnej úvahy pristúpil k primeranému zníženiu výšky náhrady nemajetkovej ujmy tak, aby zodpovedala intenzite zásahu do práv žalobcu. V nadväznosti na uvedené preto odvolací súd žalovanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy pomerne znížil a priznal žalobcovi za preukázané porušenie čl. 6 písm. b) Smernice za žalované obdobie sumu 1 500,- eur. Odvolací súd dodáva, že priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy zodpovedá ustálenej rozhodovacej praxi Krajského súdu v Banskej Bystrici čo do spôsobu ustálenia výšky, tak i pomernosti so sumami priznávanými v obdobných prípadoch Krajským súdom v Banskej Bystrici – zohľadňujúc rozdielnu mieru porušovania maximálneho limitu týždenného priemerného pracovného času (porovnaj rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. XXXX/XX/XXXX zo dňa 31. marca

2026, sp. zn. XXXX/XX/XXXX zo dňa 31. marca 2025, sp. zn. XXXX/XX/XXXX zo dňa 23. februára 2023, sp. zn. XXXX/XX/XXXX zo dňa 23. marca 2023, sp. zn. XXXX/XX/XXXX zo dňa 23. novembra 2022, sp. zn. XXXX/XX/XXXX zo dňa 24. januára 2023, sp. zn. XXXX/XXX/XXXX zo dňa 27. februára 2024).

30. Pod odvolací dôvod porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd subsumoval argumentáciu žalovanej o nepreskúmateľnosti a nedostatočnom sa vysporiadaní s tvrdeniami produkovanými v prvoinštančnom konaní.

31. Odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok spĺňa požiadavku preskúmateľnosti a dodáva, že súd prvej inštancie sa aj dostatočne vysporiadal s relevantnou argumentáciou žalovanej produkovanej v prvoinštančnom konaní. Predovšetkým sa súd prvej inštancie vysporiadal dostatočne s otázkou pracovného času a časom odpočinku a v tomto smere dostatočne vyhodnotil aj predložený výpočet pracovného času žalovanou, s ktorým sa v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite vysporiadal (v bode 7.2 odôvodnenia napadnutého rozsudku). K argumentácii o nepreskúmateľnosti odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie rozhodol v medziach zákonnosti a svoje závery aj v dostatočnej kvalite zdôvodnil, keď odôvodnenie napadnutého rozsudku stručne a jasne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, ktorý umožňuje prijať záver o tom, že bolo v zákonnej rovine realizované právo žalovanej na spravodlivý súdny proces, resp. súdnu ochranu. Na tomto mieste odvolací súd poznamenávaná, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu súčasne nevyplýva právo na to, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov či rozhodol v súlade s jej voľou, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. S. XXX/XX, V. S. XX/XX, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). V tomto smere preto odvolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie v zásade naplnil právo žalovanej na spravodlivý proces v aspekte preskúmateľnosti napadnutého rozsudku aj vo vzťahu k relevantnej argumentácii produkovanej v prvoinštančnom konaní. Z uvedeného dôvodu preto hodnotí odvolací súd predmetnú námietku žalovanej ako nedôvodnú.

32. Odvolací súd, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. XXXX/XX/XXXX zo dňa 25. mája 2023 dodáva, že s ďalšími námietkami, resp. argumentmi žalovanej uvedených v odvolaní sa nezaoberal, nakoľko pre rozhodnutie v intenciách zabezpečenia práva na spravodlivý súdny proces sa jedná o argumenty, ktoré nemajú pre rozhodnutie v predmetnej veci už rozhodujúci význam (m. m. III. S. XXX/XXXX).

33. Sumarizujúc vyššie uvedené dôvody preto odvolací súd postupom podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1  500,- eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (§ 232 ods. 3 CSP) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

34. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1 a 2 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Odvolací súd konštatuje, že nakoľko postupom podľa § 388 CSP napadnutý rozsudok zmenil, pristúpil podľa § 396 ods. 2 CSP k rozhodnutiu o trovách prvoinštančného i odvolacieho konania. Úspech v spore sa zisťuje s ohľadom na konečný výsledok vo veci samej. Nakoľko podstata prejednávanej veci má povahu konania o náhradu nemajetkovej ujmy, vychádza sa z názoru, že pre vyčíslenie úspechu v spore nie je rozhodujúci rozdiel medzi žalovanou a priznanou výškou plnenia, ak výška plnenia závisela od úvahy konajúceho súdu. V takomto prípade sa procesný úspech posudzuje len vo vzťahu k výsledku sporu ohľadom základu nároku, a preto skutočnosť, že došlo aj k zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti, nemá na rozhodnutie o trovách konania žiadny vplyv. V tomto smere, aby dôsledky uvedeného spôsobu rozhodovania neboli vo vzťahu k žalovanej nespravodlivé, sa výška náhrady trov konania odvíja len od prisúdenej sumy, bez ohľadu na pôvodný predmet konania (pozri V. S. XX/XXXX). Podľa výsledku konania bol preto žalobca v spore v plnom rozsahu úspešný a vznikol mu proti žalovanej nárok na plnú náhradu trov konania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd uložil žalovanej, ako procesne neúspešnej strane, povinnosť zaplatiť náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania žalobcovi v rozsahu 100 % , v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

35. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).